

9. WYROK

3.1. W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 maja 2023 r.

10. Sąd Okręgowy w Poznaniu III Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Tomasz Borowczak

Ławnicy: Agnieszka Dawidowska, Dziewięcki Zbigniew

Protokolant: prot. sąd. Magdalena Górecka

11. przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Wolsztynie – M. K. (1)

12. po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 21 kwietnia i 8 maja 2023r. w P.

13. sprawy M. K. (2), syna A. i H. z domu M., urodzonego w dniu (...) w G.

14. oskarżonego o to, że:

I. w dniu 24 października 2022r. w K., woj. (...), celem osiągnięcia korzyści majątkowej, przemocą polegającą na wdarciu się do lokalu mieszkalnego M. W. i nie opuszczeniu go pomimo żądania osoby uprawnionej, uderzeniu M. W. ręką w twarz, poprzez posługiwanie się niebezpiecznym przedmiotem - nożem, a także groźbą pozbawienia życia, usiłował doprowadzić M. W. do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem w kwocie 5.000 zł, lecz zamierzonego celu nie osiągnął, bowiem pokrzywdzony powiadomił organy ścigania a,

tj. o przestępstwo z art.282 k.k. w zw. z art.13§1 k.k.

II. w dniu 8 listopada 2022r. w W., woj. (...) celem osiągnięcia korzyści majątkowej, używając wobec T. Z. groźby pozbawienia życia, przemocą polegającej na uderzaniu go pięściami po głowie - twarzy, szarpaniu, a także posługując się ostrym, ostrokończystym dokładnie nieustalonym narzędziem, poprzez kilkukrotnie ugodzenie nim pokrzywdzonego w klatkę piersiową, plecy oraz kończynę dolną i spowodowanie u niego obrażeń ciała rany klutej uda lewego oraz złamania kości nosa z przemieszczeniem, które to obrażenia naruszyły czynności narządów ciała na czas powyżej 7 dni, usiłował dokonać zaboru celem przywłaszczenia kwoty 1.000 zł na szkodę T. Z. oraz doprowadzić go do rozporządzenia własnym mieniem w kwocie 1.000 zł, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na fakt, iż pokrzywdzony nie posiadał powyższej kwoty oraz powiadomił organy ścigania

tj. o przestępstwo z art.157 § 1 k.k. i art.13 § 1 k.k. w zw. z art.280 § 2 k.k. w zw. z art.282 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k.

III. w dniu 8 listopada 2022 w W., w woj. (...), użył wobec świadka T. Z. groźby bezprawnej w celu wywarcia na niego wpływu i skłonienia go w ten sposób do niezawiadomiania Policji o tym, że M. K. (2) spowodował u niego obrażenia ciała, usiłował dokonać na jego szkodę rozboju oraz wymuszenia rozbójniczego,

tj. o przestępstwo z art.245 k.k.

1) Oskarżonego M. K. (2) uznaje za winnego tego, że w dniu 24 października 2022r. w K., wdarł się do lokalu mieszkalnego zajmowanego przez M. W. i wbrew jego żądaniom lokalu tego nie opuszczał, a nadto w celu osiągnięcia korzyści majątkowej groźbą zamachu na życie pokrzywdzonego usiłował doprowadzić M. W. do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem w kwocie 5.000 zł, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na powiadomienie przez pokrzywdzonego organów ścigania tj. winnego przestępstwa z art.193 k.k. i art.13§1 k.k. w zw. z art.282 k.k.

w zw. z art.11§2 k.k. i za to na podstawie art.14§1 k.k. w zw. z art.282 k.k. w zw. z art.11§3 k.k. wymierza mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności.

2) W ramach czynów zarzucanych oskarżonemu w pkt. II. oraz III. aktu oskarżenia oskarżonego M. K. (2) uznaje za winnego tego, że w dniu 8 listopada 2022r. w W., woj. (...), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, używając wobec T. Z. groźby zamachu na życie oraz używając przemocy polegającej na uderzaniu go pięściami po głowie, twarzy, szarpaniu, a także posługując się ostrokończystym dokładnie nieustalonym narzędziem i powodując w ten sposób u pokrzywdzonego obrażenie ciała w postaci rany klutej uda lewego oraz złamanie kości nosa z przemieszczeniem, które to obrażenia naruszyły czynności narządów ciała na czas powyżej 7 dni, usiłował doprowadzić T. Z. do rozporządzenia własnym mieniem w kwocie 1.000 zł, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na fakt, iż pokrzywdzony powiadomił organy ścigania, a nadto użył wobec pokrzywdzonego T. Z. groźby bezprawnej w celu wywarcia na niego wpływu i skłonienia go w ten sposób do zaniechania zawiadomienia Policji o przestępstwie popełnionym przez siebie na jego szkodę, które to zachowanie stanowiło czyn współlukarany następczy tj. winnego przestępstwa z art.13§1 k.k. w zw. z art.282 k.k. i art.157§1 k.k. w zw. z art.11§2 k.k. i za to na podstawie art.14§1 k.k. w zw. z art.282 k.k. w zw. z art.11§3 k.k. wymierza mu karę 4 (czterech) lat pozbawienia wolności.

3) Na podstawie art.85§1 k.k. i art.86§1 k.k. łączy kary pozbawienia wolności wymierzone oskarżonemu wymierzając mu karę łączną 4 (czterech) lat i 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności.

4) Na podstawie art.41a§1 k.k. w związku ze skazaniem za przestępstwa przypisane w pkt.1 oraz 2 części rozstrzygającej orzeka wobec oskarżonego środek karny zakazu zbliżania się do pokrzywdzonych M. W. oraz T. Z. na odległość mniejszą niż 20 (dwadzieścia) metrów i zakazu kontaktowania się z tymi pokrzywdzonymi na okres 5 (pięciu) lat.

5) Na podstawie art.46§2 k.k. orzeka od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonego T. Z. nawiązkę w kwocie 5.000 (pięć tysięcy) złotych.

6) Na podstawie §4 ust.2 i 3, §17 ust.1 pkt.2 i ust.2 pkt.5 oraz §20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. W. T. kwotę 2.255,70 zł brutto tytułem wynagrodzenia za obronę oskarżonego z urzędu.

7) Na podstawie art.624§1 k.p.k. zwalnia oskarżonego od obowiązku zwrotu na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

Tomasz Borowczak

Agnieszka Dawid

UZASADNIENIE			
Wyroku Okręgowego Poznaniu z dnia 8 maja 2023r.	Sądu w	Sygnatura akt	III K 50/23
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych			

oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.

**1. USTALENIE
FAKTÓW**

1.1. Fakty uznane za udowodnione

Lp

Oskarżony

Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)

1.1.1

M. K. (2)

w dniu 24 października 2022r. w K., uderzył się do lokalu mieszkalnego zajmowanego przez M. W. i wbrew jego żądaniom lokalu tego nie opuszczał, a nadto w celu osiągnięcia korzyści majątkowej groźbą zamachu na życie pokrzywdzonego usiłował doprowadzić M. W. do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem w kwocie 5.000 zł, lecz zamierzonego celu nie

		osiągnął z uwagi na powiadomienie przez pokrzywdzonego organów ścigania tj. przestępstwo z art.193 k.k. i art.13§1 k.k. w zw. z art.282 k.k. w zw. z art.11§2 k.k. (przypisane w pkt.1 części rozstrzygającej wyroku)	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
<p>W październiku 2022r. pokrzywdzony M. W. wynajmował pokój nr (...), natomiast oskarżony M. K. (2) pokój nr (...) przy ul. (...) w K.. Oskarżony kilkakrotnie oskarżał pokrzywdzonego o kradzież pieniędzy 5.000 zł, prowokował go do bójki, jeszcze zanim wyżej wymienieni zamieszkiwali przy ul.(...).</p> <p>W dniu 24 października 2022 r. około godziny 20:00, kiedy to M. W. kładł się spać, usłyszał pukanie do drzwi jego pokoju. Otworzył je i ujrzał M. K. (2), po czym oskarżony otworzył szeroko drzwi i wtargnął do pokoju pokrzywdzonego, bez jego zaproszenia do środka. Następnie M. K. (2) zapytał M. W. czy odda mu pieniądze, na co ten odparł, że nie zabrał mu żadnych pieniędzy. Pokrzywdzonemu udało się uciec z pokoju. Krzyki</p>	częściowo zeznania pokrzywdzonego M. W.	55, 59-60, 217-218	

<p>usłyszała S. S., która również wynajmowała pokój przy ul. (...). Wyszła na korytarz i usłyszała wyzwiska ze strony oskarżonego i pokrzywdzonego. Sprawdziła, czy M. K. (2) czy posiada niebezpieczne przedmioty, jednak nic nie znalazła, a następnie wspólnie wyszli na papierosa. Wówczas pokrzywdzony wrócił do pokoju. W czasie tego zajścia oskarżony stosował wobec pokrzywdzonego groźby zamachu na życie, używając obelżywych słów.</p>			
<p>zeznania S. S.</p>	<p>235-236</p>		
<p>1.1.2</p>	<p>M. K. (2)</p>	<p>w dniu 8 listopada 2022r. w W., woj. (...), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, używając wobec T. Z. groźby zamachu na życie oraz używając przemocy polegającej na uderzaniu go pięściami po głowie, twarzy, szarpaniu, a także posługując się ostrokończystym dokładnie nieustalonym narzędziem i powodując w ten sposób u pokrzywdzonego obrażenie ciała w postaci rany klutej uda lewego oraz złamanie kości nosa z przemieszczeniem, które to obrażenia naruszyły czynności narządów ciała na</p>	

		<p><i>czas powyżej 7 dni, usiłował doprowadzić T. Z. do rozporządzenia własnym mieniem w kwocie 1.000 zł, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na fakt, iż pokrzywdzony powiadomił organy ścigania, a nadto użył wobec pokrzywdzonego T. Z. groźby bezprawnej w celu wywarcia na niego wpływu i skłonienia go w ten sposób do zaniechania zawiadomienia Policji o przestępstwie popełnionym przez siebie na jego szkodę, które to zachowanie stanowiło czyn współukarany następczy tj. przestępstwo z art.13 § 1 k.k. w zw. z art.282 k.k. i art.157 § 1 k.k. w zw. z art.11 §2 k.k. (przypisane w pkt.2. części rozstrzygającej wyroku)</i></p>	
<p>Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione</p>	<p>Dowód</p>	<p>Numer karty</p>	
<p>Jesienią 2022r. pokrzywdzony T. Z. znał oskarżonego M. K. (2) ps. (...) od około 2 lat. Około roku przed przedmiotowym zdarzeniem T. Z. pożyczył od M. K. (2) narzędzia. Oskarżony prosił pokrzywdzonego o pożyczkę w kwocie 50</p>	<p>częściowo zeznania pokrzywdzonego T. Z.</p>	<p>3, 4-5, 218-220</p>	

<p>zł, na co ten mu odpowiedział, że nie ma. Wówczas oskarżony zaczął wypisywać do pokrzywdzonego wulgarne groźby, wobec tego T. Z. oddał oskarżonemu pożyczone narzędzia oraz pieniądze za materiały budowlane. Wyżej wymienieni widzieli się kilka dni przed przedmiotowym zajęciem na ławce koło bloku T. Z. przy ul. (...) w W..</p>			
<p>Wyżej wymienieni znali się również z S. Ł., który od 1 listopada 2022r. zamieszkiwał w jednym budynku z oskarżonym. Na przełomie października i listopada 2022r. S. Ł. pożyczył od M. K. (2) pieniądze w wysokości 700 zł, jednak nie ustalili oni terminu zwrotu; miało to nastąpić, jak S. Ł. będzie tę kwotę miał. Kiedy M. K. (2) upomniał się o zwrot pieniędzy, S. Ł. powiedział mu, że T. Z. ma wobec niego dług, wobec tego M. K. (2) może się udać do Z. celem wyegzekwowania długu pokrzywdzonego wobec Ł..</p>	<p>zeznania świadka S. Ł.</p>	<p>17-19, 221-222</p>	
<p>częściowo wyjaśnienia oskarżonego</p>	<p>29, 46</p>		
<p>W dniu 8 listopada 2022r., kiedy pokrzywdzony T. Z. wrócił z pracy w godzinach wieczornych, odebrał domofon i usłyszał M. K. (2), który zażądał od niego, aby</p>	<p>częściowo zeznania pokrzywdzonego T. Z.</p>	<p>3, 4-5, 218-220</p>	

zszedł na dół klatki schodowej. Pokrzywdzony zastosował się do dyspozycji oskarżonego i będąc ubranym jeszcze w strój roboczy, wyszedł przed blok. Zauważył, że oskarżony siedzi nieopodal bloku na ławce, w związku z czym T. Z. usiadł obok niego i zapytał, o co chodzi. Wówczas oskarżony odpowiedział, że T. Z. jest dłużny S. Ł. pieniądze w kwocie 1.000 zł, co nie było zgodne z prawdą. Pokrzywdzony wyśmiał oskarżonego oraz powiedział, że nie ma żadnych zobowiązań wobec S. Ł. i nie będzie nic oddawać. Następnie wstał z ławki, chciał odejść w kierunku klatki wejściowej, a wtedy M. K. (2) zaatakował pokrzywdzonego od tyłu i odciągnął go za blok, gdzie nie świeciła latarnia. T. Z. i M. K. (2) szarpali się, oskarżony uderzał pokrzywdzonego pięściami po głowie i twarzy. Podczas szarpaniny oskarżony wykrzykiwał do pokrzywdzonego wulgarne groźby zamachu na życie, jak: „zabiję cię kurwo, tu się wykrwawisz” oraz polecenia „zapierdalaj po pieniądze”. Następnie wbił ostrokończyste dokładnie nieustalone narzędzie w lewe udo pokrzywdzonego. Pokrzywdzony, w obawie o swoje życie, powiedział oskarżonemu, że odda pieniądze jutro, jak

<p>pobierze zaliczkę z pracy i umówili się na spotkanie w tym samym miejscu dnia następnego. M. K. (2) odszedł od T. Z., udając się w nieustalonym kierunku, dodając pokrzywdzonemu na odchodne: „jak kurwo pójdziesz na policję to nie żyjesz”.</p>			
<p>W wyniku przedmiotowego zdarzenia pokrzywdzony doznał rany klutej uda lewego i przemieszczenia nosa w stronę prawą z niewielkim zasinieniem w jego okolicy, co stanowiło naruszenie czynności narządów ciała na czas powyżej 7 dni.</p>	<p>karta informacyjna SOR dot. pokrzywdzonego wraz z płytą CD</p>	<p>6</p>	
<p>opinia sądowo-lekarska nr (...)</p>	<p>79-80</p>		
<p>Po tym zajściu pokrzywdzony wrócił do domu, zadzwonił do A. K. i poinformował go o tym, co się wydarzyło. Następnie udał się do pobliskiego sklepu monopolowego zlokalizowanego przy ul. (...) w W., pokazał ekspedientce sklepu (...) obrażenia i poprosił o coś, co mogłoby zatamować krew. K. P. założyła podać mu papier celem zatamowania krwawienia. Następnie pod sklep przyjechał A. K. wraz z żoną i odwiózł pokrzywdzonego na SOR, gdzie udzielono mu pierwszej pomocy.</p>	<p>częściowo zeznania pokrzywdzonego T. Z.</p>	<p>3, 4-5, 218-220</p>	

zeznania świadka A. K.	67, 220		
zeznania świadka K. P.	41		
protokół odtworzenia utrwalonego zapisu	64		
płyta CD z nagraniem z monitoringu	65		
W Szpitalnym Oddziale Ratunkowym dokonano zszycia rany ciętej uda oraz zalecono pokrzywdzonemu pilną kontrolę laryngologiczną celem repozycji złamania kości nosa. Ostatecznie T. Z. nie zgłosił się na konsultację laryngologiczną.	opinia sądowo-lekarska nr (...)	79-80	
częściowo zeznania pokrzywdzonego T. Z.	218-220		
karta informacyjna SOR	6		
Oskarżony M. K. (2) był dziewięciokrotnie karany, w tym za popełnienie przestępstw z art. 286 § 1 k.k., art. 279 § 1 k.k. czy art. 209 § 1 k.k. W trakcie niniejszego postępowania oskarżony odbywał karę pozbawienia wolności w sprawie II K 288/21, której koniec przypada na dzień 7 stycznia 2024r. Ze związku z M. J. oskarżony ma małoletniego syna, wobec którego został pozbawiony	karta karna oskarżonego	30-33	

<p>władzy rodzicielskiej oraz ma obowiązek alimentacyjny.</p> <p>W okresie od 8 do 18 lipca 2021r. oskarżony przebywał w (...) Centrum (...) w K. w związku z zaburzeniami psychicznymi i zaburzeniami zachowania. U oskarżonego stwierdzono cechy osobowości nieprawidłowej, głównie dys socjalnej, nie stwierdzono natomiast objawów upośledzenia umysłowego czy cech organicznego uszkodzenia ośrodkowego układu nerwowego. Oskarżony miał zachowaną w pełni zdolność rozpoznania znaczenia popełnianego czynu i pokierowania swoim postępowaniem.</p>			
<p>zawiadomienie o wykonywaniu kary wobec tymczasowo aresztowanego</p>	83		
<p>kwestionariusz wywiadu środowiskowego</p>	87		
<p>karty informacyjne leczenia szpitalnego dot. M. K. (2)</p>	88		
<p>odpis wyroku w sprawie III K 191/16</p>	98		
<p>odpis wyroku w sprawie XVII 301/17</p>	99		

odpis wyroku łącznego wydanego w sprawie III K 350/18	101-102		
opinia psychiatryczno- psychologiczna	116-119		
1.2. Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	
2. OCena DOWÓDÓW			
2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
1.1.1	częściowo zeznania pokrzywdzonego M. W.	Pokrzywdzony M. W. w swoich zeznaniach, złożonych w sposób jasny i konkretny, opisał przebieg zdarzeń oraz znajomości z M. K. (2). Sąd uznał niniejszy dowód za wiarygodny w tej części, w której podał, że wspólnie z M. K. (2) i S. S. wynajmowali pokoje przy ul. (...) w K., że M. K. (2) wtargnął do jego pokoju oraz wykrzykiwał	

		<p>w jego kierunku obraźliwe wyzwiska, stosując przy tym groźby zamachu na życie pokrzywdzonego. W powyższym zakresie zeznania M. W. korelują z zeznaniami jedyne go świadka zajścia – S. S., a Sąd nie znalazł podstaw do kwestionowania ich wiarygodności w tej części.</p>	
<p>zeznania świadka S. S.</p>	<p>Świadek, jedyny naoczny świadek zdarzenia z dnia 24 października 2022r., przedstawiła w sposób jasny i konkretny przebieg zdarzeń wieczoru z dnia 24 października 2022r. Zeznania S. S. różnią się od tych złożonych przez M. W., które porównano w wyniku konfrontacji. Świadek rzeczowo opisała działania W. i K., które widziała i tym samym jej zeznania pozwoliły na wykluczenie posługiwania się przez oskarżonego nożem, jak również zadania przez oskarżonego M. W. uderzenia w twarz. W ocenie Sądu nie było podstaw do zakwestionowania rzetelności jej zeznań.</p>		
<p>1.1.2</p>	<p>częściowo zeznania pokrzywdzonego T. Z.</p>	<p>Pokrzywdzony T. Z. przedstawił przebieg znajomości z oskarżonym oraz zdarzeń z dnia 8 listopada 2022r. oraz w sposób dokładny i szczegółowy, a nadto jego zeznania złożone w trakcie postępowania przygotowawczego oraz sądowego pozostały ze sobą zgodne. Podkreślenia</p>	

		wymaga również, że zeznania złożone przez T. Z. pozostają zgodne ze zgromadzonym materiałem dowodowym, w tym m.in. zeznaniami świadka A. K. czy K. P., a także opinią sądowno-lekarską. W ocenie Sądu omawiany dowód jest wiarygodny i przydatny w sprawie poza częścią omówioną w poniższej części uzasadnienia.
zeznania świadka A. K.	Świadek zeznawał w sposób spontaniczny, jasny i konkretny. Potwierdził m.in. okoliczność, iż pojechał wraz z żoną po T. Z. zaraz po jego telefonie i zawieźli go do Szpitalnego Ośrodka (...) oraz że pokrzywdzony był ubrany w strój roboczy. Świadek wiedział z relacji T. Z., że został on zaatakowany ostrym narzędziem, być może śrubokrętem. A. K. zeznał również, że widział krew na szyi i udzie pokrzywdzonego, co potwierdza fakt ukłucia pokrzywdzonego przez oskarżonego ostrym narzędziem oraz spowodowanie rany klutej jego uda. Sąd nie znalazł podstaw do kwestionowania wiarygodności zeznań A. K..	
zeznania świadka S. Ł.	Sąd uznał niniejszy dowód za wiarygodny w części tj. w zakresie dostarczenia takich informacji, jak znajomość z T. Z. oraz	

	M. K. (2) i okoliczność próby „wygzekwowania” pieniędzy od S. Ł. przez M. K. (2).	
zeznania świadka K. P.	K. P. złożyła zeznania na okoliczność sytuacji, w której pokrzywdzony T. Z. przyszedł do jej sklepu po zajęciu, widziała ona ranę kłutą na nodze pokrzywdzonego, z której sączyła się krew. Sąd dał wiarę zeznaniom świadka.	
częściowo wyjaśnienia oskarżonego	Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego co do tego, iż próbował dochodzić od T. Z. i S. Ł. pieniędzy, które rzekomo mu się należały, poza pozostałym – niżej omówionym – zakresem.	
opinia psychiatryczno-psychologiczna	Sąd uznał przedmiotową opinię za pełnowartościowy dowód, albowiem była ona jasna, spójna, pozbawiona wewnętrznych sprzeczności, a nadto w sposób wyczerpujący opisała poddane opiniowaniu zagadnienia. Opierając się na posiadanej przez biegłych specjalistycznej wiedzy z zakresu psychiatrii oraz psychologii możliwym było ustalenie stanu poczytalności oskarżonego M. K. (2) w chwili czynów. Mimo cech osobowości nieprawidłowej i dys socjalnej miał on tempore criminis w pełni zachowaną zdolność do rozumienia znaczenia	

	swoich czynów oraz pokierowania swoim postępowaniem.		
opinia sądowo-lekarska nr (...)	Sąd uznał opinię sądowo-lekarską nr (...) za jasną, zupełną i logiczną. Biegły rzeczowo przedstawił swoje wnioski, a Sąd nie miał żadnych powodów do kwestionowania jego wiedzy fachowej oraz kompetencji. Opinia ta pozwoliła na ustalenie, jakich obrażeń doznał pokrzywdzony oraz na jaki czas naruszyły one czynności narządów ciała, a nadto w wyniku jakich działań pokrzywdzony mógł ich doznać.		
dokumentacja	Wymieniona dokumentacja została sporządzona przez upoważnione do tego podmioty i organy, a nadto pozwalała na poczynienie szczegółowych ustaleń co do m.in. karalności oskarżonego M. K. (2) bądź historii jego pobytów w szpitalach.		
2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	

1.1.1	częściowo zeznania pokrzywdzonego T. Z.	<p>Sąd nie dał wiary zeznaniom pokrzywdzonego T. Z. co do twierdzeń odnośnie ugodzenia go przez oskarżonego ostrym narzędziem w klatkę piersiową oraz plecy, albowiem opinia sądowo-lekarska oraz karta informacyjna leczenia szpitalnego wskazują, iż doznał on tylko rany klutej uda lewego. W konsekwencji Sąd zmienił opis czynu w tym zakresie pomijając stwierdzenie zarzutu dotyczące „kilkukrotnego ugodzenia” narzędziem ciała pokrzywdzonego.</p>	
1.1.2	częściowo wyjaśnienia oskarżonego	<p>Poza zakresem wskazanym w powyższej części uzasadnienia, Sąd uznał wyjaśnienia złożone przez oskarżonego w toku postępowania przygotowawczego, a ujawnione w toku postępowania sądowego, za dowód niewiarygodny i zmierzający tylko do umniejszenia winy oskarżonego. Nie zasługują na wiarę jego twierdzenia co do tego, iż nie użył on przemocy wobec T. Z. oraz że przechodził akurat w okolicach miejsca zamieszkania T. Z. i go spotkał po drodze, albowiem stoją w sprzeczności z zeznaniami złożonymi przez pokrzywdzonego oraz jego dokumentacją</p>	

		<p>medyczną. T. Z. od samego początku mówił oskarżonemu, że nie jest dłużny S. Ł. pieniędzy, a oskarżony w żaden sposób tego nie wykazał istnienia takiej wiarygodności. Nadto, oskarżony z jednej strony wyjaśniał, że pieniądze, których dochodził od T. Z., miały być za pożyczone mu zepsute narzędzia, a z drugiej – że stanowiły wyrównanie długów między Z., Ł. a oskarżonym. Wyjaśnienia oskarżonego są zatem sprzeczne wzajemnie, ale także nie korelują z pozostałym zgromadzonym materiałem dowodowym, dlatego też Sąd uznał niniejszy dowód za nieprzydatny i niewiarygodny w omówionym powyżej zakresie.</p>	
<p>częściowo zeznania pokrzywdzonego M. W.</p>	<p>W pozostałym – oprócz wskazanego powyżej – zakresie w ocenie Sądu zeznania pokrzywdzonego M. W. nie zasługiwały na wiarę, albowiem były częściowo sprzeczne z zeznaniami jedyne go świadka zdarzenia S. S.. Sąd nie uwzględnił twierdzeń M. W. co do tego, iż oskarżony stosował wobec niego przemoc poprzez uderzenie go w twarz oraz że posiadał nóż, który rzekomo pokrzywdzony widział - powyższe informacje</p>		

	<p>stoją w opozycji do tego, co zeznała S. S.. Nadto, podczas pierwszego przesłuchania przed organami ścigania pokrzywdzony zeznał, że oskarżony wyciągnął nóż z kieszeni, a następnie próbował chwycić go za barki, natomiast w trakcie drugiego przesłuchania oraz tego przed Sądem W. wskazał, że po wyciągnięciu noża oskarżony przyłożył go do szyi pokrzywdzonego. Zeznania te są zupełnie sprzeczne także względem siebie. Z uwagi na to, że w powyższym zakresie zeznania pokrzywdzonego nie korelują ze zgromadzonym materiałem dowodowym, Sąd uznał niniejszy dowód za nierzetelny i nieprzydatny.</p>	
<p>3. PODSTAWA PRAWNA WYROKU</p>		
	<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Oskarżony</p>
<p>#</p>	<p>3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem</p>	<p>1</p> <p>M. K. (2)</p>
<p>Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej</p>		
<p>Materiał zgromadzony w niniejszej sprawie pozwolił</p>		

na uznanie, iż M. K. (2) w dniu 24 października 2022 r. w K., wdarł się do lokalu mieszkalnego zajmowanego przez M. W. i wbrew jego żądaniom lokalu tego nie opuszczał, a nadto w celu osiągnięcia korzyści majątkowej groźbą zamachu na życie pokrzywdzonego usiłował doprowadzić M. W. do rozporządzenia własnym mieniem w kwocie 5.000 zł, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na powiadomienie przez pokrzywdzonego organów ścigania, co pozwoliło na zakwalifikowanie powyższego działania jako przestępstwa z art.193 k.k. i art.13§1 k.k. w zw. z art.282 k.k. w zw. z art.11§2 k.k.

Czyn zabroniony stypizowany w art. 193 k.k. polega na naruszeniu miru domowego poprzez wdarcie się do cudzego obiektu lub jego nieopuszczenie mimo żądania osoby uprawnionej. Czynność sprawcza sprowadza się do każdego zachowania sprawcy polegającego na wejściu do miejsca określonego w tym przepisie, a zatem cudzego domu, mieszkania, lokalu, wbrew wyraźnej lub dorozumianej woli gospodarza tego miejsca (post. SN z 14.8.2001 r., V KKN 338/98, niepubl.). Wdarcie się w należy rozpatrywać

w kontekście zamachu na wolność korzystającego z mieszkania, a nie jako zamach na mienie czy wolność i oznacza wkroczenie do określonego miejsca, pomieszczenia wbrew woli i bez zgody gospodarza, nawet tej domniemanej. Zatem owa czynność „wdarcia się” polega nie tylko na pokonaniu ewentualnych przeszkód fizycznych, ale przede wszystkim na pogwałceniu czyjejś woli i przedostaniu się do określonego miejsca bez tytułu. Przepis ten opisuje również alternatywny sposób realizacji znamion przestępstwa z art.193 k.k., polegający na nieopuszczaniu obiektu, mimo żądania osoby uprawnionej. Powyższe prowadzi do stwierdzenia, że sprawca mógł legalnie dostać się do owego obiektu, niemniej mimo wyraźnego żądania uprawnionego, nie opuszcza go. Osobą uprawnioną jest tu osoba legitymująca się prawnym tytułem do przebywania w określonym, wyodrębnionym miejscu.

Mając na uwadze powyższe rozważania, w ocenie Sądu należało poszerzyć kwalifikację prawną czynu zarzuconego oskarżonemu w pkt. I wyroku o przepis z art. 193 k.k.. Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy pozwolił na

ustalenie, iż do drzwi pokoju wynajmowanego przez M. W. zapukał oskarżony. Następnie pokrzywdzony otworzył drzwi i chwilę po tym oskarżony otworzył je sam na tyle szeroko, aby móc wejść do pomieszczenia, w którym znajdował się M. W.. Z akt niniejszej sprawy nie wynika, aby pokrzywdzony zdążył wpuścić czy chociażby zaprosić oskarżonego do środka, co przesądza o zakwalifikowaniu działania M. K. (2) jako wdarcia się do lokalu zajmowanego przez M. W. i jego nieopuszczaniu wbrew żądaniom pokrzywdzonego.

Kontynuując rozważania w niniejszej sprawie, należy pochylić się nad przestępstwem z art.282 k.k. – wymuszeniu rozbójniczym.

Przedmiotem głównym ochrony tego przepisu jest mienie, a ubocznymi – nietykalność cielesna, wolność, a w pewnym sensie także i zdrowie. Czynność sprawcza polega na doprowadzeniu innej osoby do rozporządzenia własnym lub cudzym mieniem bądź zaprzestania prowadzenia działalności gospodarczej przy użyciu przemocy, groźby zamachu na życie lub zdrowie albo gwałtownego zamachu na mienie. W rozumieniu niniejszego przepisu,

przemoc może mieć charakter pośredni albo być skierowana na rzecz, natomiast co do groźby – jeśli dotyczy zamachu na życie lub zdrowie, to sprawca komentowanego przestępstwa musi grozić zabójstwem lub spowodowaniem uszczerbku na zdrowiu. Jeśli zaś chodzi o groźbę gwałtownego zamachu na mienie, to chodzi o każdy bezprawny zamach za pomocą szybko i intensywnie stosowanej przemocy, mającej spowodować zniszczenie, uszkodzenie mienia albo pozbawienie nad nim władztwa (zob. uchwała SN z dnia 19.02.1997 r., I KZP 39/96, LEX nr 28476). Groźba nie musi być wyrażona wprost, bowiem może mieć postać zachowań, które doprowadzają pokrzywdzonego do przekonania, że jest zagrożony (zob. postanowienie SN z dnia 26.08.2021 r., II KK 254/20, LEX nr 3400445).

Przenosząc powyższe na kanwę niniejszej sprawy, Sąd stanął na stanowisku, iż oskarżony swoim zachowaniem usiłował wypełnić znamiona zarzucanego czynu zabronionego z art.282 k.k. Z ustalonego przez Sąd stanu faktycznego wynika, iż w trakcie przedmiotowego zdarzenia M. K. (2)

wykrzykiwał do M. W. obelżywe słowa, grożąc mu pozbawieniem życia, a powyższe powodowało u pokrzywdzonego obawę o własne życie, co przyczyniło się do uznania, że oskarżony wystosował wobec M. W. groźbę zamachu na życie. Ponadto, przedmiotowe zajście z dnia 24 października 2022r. było spowodowane tym, iż oskarżony żądał od pokrzywdzonego zwrotu rzekomo skradzionych przez niego pieniędzy w kwocie 5.000 zł. Zgromadzony materiał dowodowy w sprawie nie pozwolił na ustalenie, że w przeszłości rzeczywiście do kradzieży ze strony pokrzywdzonego doszło, zatem nie ulega wątpliwości, iż M. K. (2) dążył swoim działaniem do uzyskania pieniędzy od M. W., chcąc doprowadzić go do rozporządzenia własnym mieniem w postaci środków pieniężnych w kwocie 5.000 zł. To z kolei przesądza o jego ukierunkowanym zachowaniu na osiągnięciu korzyści majątkowej, albowiem korzyścią majątkową jest zwiększenie aktywów majątkowych lub zmniejszenie pasywów, przy czym majątkiem są wszystkie prawa, które mają wartość możliwą do wyrażenia w pieniądzu (por. uchwała SN z dnia 30.01.1980 r., VII KZP

41/78, OSNKW 1980/3, poz. 24).

Co do wymuszenia rozbójniczego należało wskazać, iż oskarżony popełnił je w formie usiłowania, albowiem M. K. (2) dążył do osiągnięcia korzyści majątkowej, jednakże pokrzywdzony ostatecznie swoim mieniem nie rozporządził, a oskarżony żądanej kwoty nie otrzymał, na skutek powiadomienia organów ścigania o przedmiotowym zdarzeniu.

Z racji tego, iż zachowanie M. K. (2) z dnia 24 października 2022r. wypełniało znamiona przestępstwa nie tylko z art.193 k.k., ale również z art.13§1 k.k. w zw. z art.282 k.k., koniecznym było skazanie oskarżonego za jedno przestępstwo i uwzględnienie w kwalifikacji prawnej czynu przypisanego M. K. (2) w pkt. 1 części rozstrzygającej wyroku przepisu art.11§2 k.k.

#	3.2. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem	2	M. K. (2)
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			

W odniesieniu do czynu opisanego w punkcie 2. części rozstrzygającej wyroku wydanego w niniejszej sprawie, całkowicie aktualne pozostają powyższe rozważania w kwestii art.282 k.k. Za sprawstwem M. K. (2) przemawiają w głównej mierze zeznania złożone przez pokrzywdzonego T. Z., albowiem miejsca zdarzenia z dnia 8 listopada 2022r. nie obejmował monitoring, a nie ujawniono też żadnych naocznych świadków przedmiotowego zajścia. Mimo to, zgromadzony materiał dowodowy pozwolił na ustalenie, iż M. K. (2) wyrażał werbalnie wobec T. Z. groźby pozbawienia go życia, a także stosował wobec niego przemoc poprzez uderzanie pięściami po głowie i twarzy czy szarpanie, a nadto używał wobec niego ostrego narzędzia, dokładnie nieustalonego. Samo posługiwanie się takim narzędziem wywołało już u pokrzywdzonego T. Z. obawę o własne życie, co przemawiało za wyczerpaniem znamion przestępstwa z art.282 k.k.

Z opisu czynu II. zarzucanego oskarżonemu w akcie oskarżenia należało wyeliminować działanie M. K. (2) w postaci „kilkukrotnego

ugodzenia”
ostrokończystym
dokładnie nieustalonym
narzędziem
pokrzywdzonego w klatkę
piersiową oraz plecy,
albowiem jak wynika z
opinii sądowo-lekarskiej,
obrażenia, jakich doznał
pokrzywdzony w wyniku
zdarzenia z dnia 8
listopada 2022r. mogły
powstać w wyniku
uderzeń w głowę np.
pięścią, a także w udo
lewe narzędziem ostrym/
ostrokrzewczystym. Poza
jedną raną kłutą
nie stwierdzono jednak
innych tego rodzaju
obrażeń na ciele
pokrzywdzonego, zatem w
tym zakresie Sąd oparł
się głównie na powyższej
opinii, a nie zeznaniach
pokrzywdzonego.

Kontynuując rozważania
podkreślenia wymaga
okoliczność, iż działanie
M. K. (2) było
ukierunkowane na
osiągnięcie korzyści
majątkowej w postaci
pieniędzy w kwocie 1.000
zł. Podkreślić należy, iż
Sąd opierając się na
zeznaniach T. Z. ustalił,
iż nie był on winien
żadnych pieniędzy S.
Ł., zaś żądania M. K.
(2) rzekomo należnych
mu pieniędzy kierowane
wobec pokrzywdzonego
Sąd musiał potraktować
w kategoriach wymuszenia
rozbójniczego. M. K.
(2) dążył do uzyskania
środków, niemniej T.
Z. żadnych pieniędzy

oskarżonemu nie przekazał i tym samym swoim mieniem nie rozporządził, co z kolei prowadzi do konkluzji, iż oskarżony zamierzonego celu nie osiągnął, co przesądziło o uwzględnieniu w kwalifikacji czynu art.13§1 k.k.

W ocenie Sądu, czyn zarzucany oskarżonemu w pkt. II. należało opisać w ten sposób, że oskarżony zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na fakt, iż pokrzywdzony powiadomił organy ścigania, wykluczając jednocześnie przyczynę, że pokrzywdzony nie posiadał powyższej kwoty. Owszem, pokrzywdzony w złożonych zeznaniach przyznał, że w chwili zdarzenia nie był w posiadaniu takich środków pieniężnych, bowiem miało ono miejsce bezpośrednio po jego powrocie z pracy. Nadto, pokrzywdzony umówił się z oskarżonym na przekazanie pieniędzy w dniu następującym do zdarzenia, mimo, że wcale nie zamierzał „rozliczyć się” z oskarżonym. Umówił się z nim – jak zeznał – „dla świętego spokoju”. W obawie przed kolejnymi działaniami ze strony M. K. (2) T. Z. zgłosił się na komendzie policji celem złożenia ustnego zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa, co właśnie udaremniło

osiągnięcie przez
oskarżonego
zamierzonego celu.

W ocenie Sądu należało również wyeliminować z opisu czynu usiłowanie dokonania zaboru celem przywłaszczenia kwoty 1.000 zł i tym samym z kwalifikacji czynu – art.280§2 k.k. Analiza niniejszej sprawy, w szczególności zeznań pokrzywdzonego T. Z., w żadnym stopniu nie wykazała, aby działanie M. K. (2) zmierzało ku dokonaniu kradzieży, a zatem zabrani w celu przywłaszczenia pieniędzy pokrzywdzonemu. Po pierwsze należy podkreślić, iż T. Z. pieniędzy przy sobie nie miał, a zatem oskarżony faktycznie nie miał czego zabrać pokrzywdzonemu. Po drugie, jak już wyżej wskazano, M. K. (2) dążył do uzyskania korzyści majątkowej, używając groźby i przemocy i ustalił z pokrzywdzonym termin przekazania pieniędzy na dzień następny, a zatem swoim zachowaniem doprowadził do dokonania późniejszego, stanowiącego konsekwencję działania sprawcy, rozporządzenia mieniem przez samego pokrzywdzonego na korzyść sprawcy (zob. M. Dąbrowska-Kardas, P. Kardas [w:] Kodeks karny. Część szczególna. Tom III. Komentarz do art. 278-363 k.k., wyd. V,

red. W. Wróbel, A. Zoll, Warszawa 2022, art. 282). Materiał dowodowy w tym zeznania pokrzywdzonego nie pozwalał na ustalenie, że oskarżony usiłował natychmiastowo przejąć mienie pokrzywdzonego, a wręcz przeciwnie – „umawiał się” z nim na dalszy termin, wobec czego jego zachowanie należało zakwalifikować nie jako usiłowanie popełnienia przestępstwa rozboju (nieudolnego – pokrzywdzony przy sobie pieniędzy nie posiadał), lecz jako usiłowanie wymuszenia rozbójniczego (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 16 czerwca 1999r., II AKa 89/99). To właśnie moment zawładnięcia przez sprawcę cudzym mieniem ma kluczowe znaczenie w rozróżnieniu czynu stypizowanego w art.280 k.k. oraz w art.282 k.k. W przypadku tego pierwszego działania sprawcy jest ukierunkowane jednocześnie przeciwko osobie i mieniu, aby natychmiastowo, niezwłocznie przejąć władanie nad mieniem, właśnie za pomocą stosowanej przemocy, groźby bądź doprowadzenia do stanu nieprzytomności lub bezbronności. Rozbój ma miejsce wtedy, gdy sprawca sam dokonał zaboru mienia bądź zmusił pokrzywdzonego

do jego natychmiastowego wydania. Natomiast jeśli chodzi o wymuszenie rozbójnicze, dyspozycja mieniem następuje w przyszłości pod groźbą zamachu na życie lub zdrowie albo na skutek uprzedniego zastosowania przemocy przez sprawcę, nie natychmiastowo. Zatem pokrzywdzony może jeszcze nie zastosować się do dyspozycji wydanej przez sprawcę i nie rozporządzać swoim mieniem lub nie zaprzestawać prowadzenia działalności gospodarczej (zob. M. Dąbrowska-Kardas, P. Kardas [w:] Kodeks karny. Część szczególna. Tom III. Komentarz do art. 278-363 k.k., wyd. V, red. W. Wróbel, A. Zoll, Warszawa 2022, art. 282). W świetle powyższych rozważań należało wyeliminować z kwalifikacji prawnej czynu popełnionego przez oskarżonego usiłowania zbrodni art.280§2 k.k..

Nadto, jak już wyżej wskazano, M. K. (2) ugodził pokrzywdzonego owym ostrokończystym narzędziem, powodując u niego ranę kłutą lewego uda, a także na skutek zadawania ciosów wobec T. Z. spowodował u niego złamanie kości nosa z przemieszczeniem. Nie ulega zatem wątpliwości, że powyższe obrażenia, jakich doznał

T. Z. uzasadniają uwzględnienie w kwalifikacji art. 157 § 1 k.k., na co zresztą wskazywał również biegły w opinii sądowo-lekarskiej. Natomiast z racji tego, iż oskarżony wypełnił swoim zachowaniem znamiona dwóch przestępstw, w kwalifikacji prawnej należało uwzględnić przepis z art. 11 § 2 k.k.

Jak ustalono w stanie faktycznym niniejszej sprawy, M. K. (2) po zastosowaniu wobec pokrzywdzonego groźby zamachu na życie oraz przemocy, powodując jednocześnie u niego obrażenia ciała, niejako „na odchodne” zapowiedział T. Z., że w przypadku zawiadomienia organów ścigania o zdarzeniu, pozbawi go życia. Sprawcą przestępstwa z art. 245 k.k. może być każdy, także osoba niezwiązana z żadnym postępowaniem. Niemniej celem takiej osoby jest wywarcie wpływu na podmiocie, w stosunku do którego sprawca stosuje groźbę bezprawną bądź przemoc. Dobrem chronionym w komentowanym przepisie jest głównie wymiar sprawiedliwości. Jako że T. Z. w opisanej wyżej sytuacji, wpisuje się w katalog podmiotów wymienionych enumeratywnie w art. 245 k.k. – świadka, to nie ulega wątpliwości, iż M. K.

(2) popełnił przestępstwo z art.245 k.k..

Jednocześnie jednak Sąd uznał, iż czyn z art.245 k.k. w tym konkretnym przypadku stanowił czyn współukarany następczy w stosunku do czynu z art.13§1 k.k. w zw. z art.282 k.k. i art.157§1 k.k. w zw. z art.11§2 k.k.. Czyn taki, mimo, że wypełnia znamiona czynu zabronionego, nie podlega odrębnemu ukaraniu, ponieważ zostaje niejako „zaliczony” przy całościowej ocenie przestępstwa, a przyjęcie takiej konstrukcji możliwe jest w przypadku zaistnienia łącznie dwóch przesłanek, tj. społeczna szkodliwość tego czynu następczego jest wyraźnie niższa niż czynu będącego podstawą skazania i wymierzania kary oraz bliskość czasowa i więź sytuacyjna. W niniejszej sprawie dokonany przez oskarżonego występki z art.245 k.k. w stosunku do popełnionego „chwile wcześniej” przestępstwa z art.13§1 k.k. w zw. z art.282 k.k. i art.157§1 k.k. w zw. z art.11§2 k.k. charakteryzował się niewątpliwie zdecydowanie niższą społeczną szkodliwością (oskarżony użył wobec pokrzywdzonego groźby aby skłonić go do zaniechania zawiadomienia policji o zdarzeniu z dnia 8 listopada 2022 r. - w

stosunku do usiłowania dokonania wymuszenia rozbójniczego i spowodowania obrażeń w postaci rany kłutej uda lewego oraz złamania kości nosa z przemieszczeniem). Przeprowadzając czyn przestępstwa z art.245 k.k. oskarżony dopuścił się bezpośrednio po popełnieniu przestępstwa „głównego” – celem zagwarantowania sobie bezkarności za jego dokonanie. Za przyjęciem koncepcji czynu współukaranego następczego przemawiała również okoliczność, iż oskarżony działał na szkodę tego samego pokrzywdzonego tj. T. Z..

#	3.3. Warunkowe umorzenie postępowania		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach warunkowego umorzenia postępowania			
#	3.4. Umorzenie postępowania		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach umorzenia postępowania			
#	3.5. Uniewinnienie		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz			

związłe o powodach uniewinnienia			
4. KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
M. K. (2)	1-2	1-3	Uznając winę oskarżonego M. K. (2) co do przestępstw zarzuconych mu w pkt. I., II. oraz III. aktu oskarżenia, popełnionych w sposób opisany w pkt. 1 i 2. wyroku, Sąd przystąpił do wymierzenia odpowiedniej i sprawiedliwej kary, adekwatnej do stopnia zawinienia, społecznej szkodliwości każdego z popełnionych czynów, a także uwzględniając cele zapobiegawcze i wychowawcze, jakie kara winna osiągnąć w stosunku do oskarżonego oraz warunki i właściwości osobiste sprawcy. Ponadto orzeczona kara powinna spełniać rolę w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, a Sąd wymierzając karę, miał na uwadze także zasady prewencji ogólnej. Jednocześnie Sąd baczył jednak, by wymierzona kara uwzględniała motywację i sposób

zachowania, rodzaj i stopień naruszenia ciężących na oskarżonym obowiązków, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa oraz możliwość ich naprawienia w przyszłości. Ponadto Sąd, wymierzając karę – zgodnie z dyspozycją art.53§2 k.k. – uwzględnił także właściwości i warunki osobiste oskarżonego, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie się po jego popełnieniu.

Przy wymiarze kary Sąd, kierując się dyrektywami wymiaru kary zawartymi w art. 53 k.k. oraz art. 115 § 2 k.k. miał na uwadze tak okoliczności obciążające, jak i łagodzące dotyczące oskarżonego.

I tak, okolicznościami obciążającymi były:

- znaczny stopień szkodliwości popełnionych przestępstw,
- popełnienie przestępstw w stosunku do dwóch osób, znanych oskarżonemu,
- spowodowanie obrażeń ciała naruszających czynności narządów na czas powyżej 7 dni (odnośnie czynu opisanego w pkt.2 części rozstrzygającej wyroku),

- dotychczasowa wielokrotna karalność oskarżonego,

- kumulatywną kwalifikację prawną przestępstw przypisanych oskarżonemu

- w odniesieniu do przestępstwa popełnionego na szkodę T. Z. – zachowanie oskarżonego bezpośrednio po wypełniające znamiona przestępstwa z art.245 k.k. które wprawdzie stanowiło czyn współkarany następczy (i nie było karane odrębnie), niemniej wpływało niekorzystnie dla oskarżonego na ukształtowanie wymiaru kary za przestępstwo „główne”.

W stosunku do M. K. (2) Sąd nie dopatrył się okoliczności łagodzących za wyjątkiem faktu, iż jego zachowania w zakresie przestępstw z art.282 k.k. „zatrzymały się” na fazie usiłowań.

W konsekwencji tych okoliczności oskarżonemu M. K. (2) Sąd wymierzył następujące kary:

- za czyn przypisany w pkt.1. części rozstrzygającej wyroku karę 2 lat pozbawienia wolności,

- za czyn przypisany w pkt.2. części rozstrzygającej wyroku

			<p>karę 4 lat pozbawienia wolności.</p> <p>Na podstawie art.85§1 k.k. oraz art.86§1 k.k. wymierzono oskarżonemu <u>karę łączną</u> 4 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności. Za takim wymiarem kary łącznej przemawiała ich zbieżność rodzajowa, przy czym waga poszczególnych przestępstw przypisanych oskarżonemu zdecydowanie sprzeciwiała się zastosowaniu zasady pełnej absorpcji. W ocenie Sądu wymierzona kara jest sprawiedliwą i adekwatną dla popełnionych przez oskarżonego. Niestety oskarżonego należy uznać za osobę zdemoralizowaną i wymagającą stosunkowo długiego oddziaływania resocjalizacyjnego w warunkach izolacji penitencjarnej. Oskarżony dopuścił się dwóch przestępstw, przy czym do tej pory był już kilkakrotnie karany.</p>
M. K. (2)	4	4	<p>Z uwagi na postawę oskarżonego, na podstawie art.41a§1 k.k. zastosowano wobec niego środek karny zakazu zbliżania się do pokrzywdzonych M. W. oraz T. Z. na odległość mniejszą niż 20 metrów na okres 5 lat. Należało mieć na uwadze, iż M. K. (2) dopuścił się umyślnych przestępstw, a także z użyciem przemocy, za</p>

			które wymierzono mu karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania, wobec czego ze względu na dobro T. Z. i M. W. oraz potrzebę zapewnienia im należytej ochrony orzeczenie tego środka było celowe.
M. K. (2)	5	5	Kierując się dyspozycją z art.46§2 k.k. oraz wnioskiem pokrzywdzonego T. Z. sformułowanym na rozprawie w dniu 21 kwietnia 2023r., Sąd orzekł od oskarżonego na rzecz T. Z. nawiązkę w kwocie 5.000 zł, która to kwota uwzględniając obrażenia ciała pokrzywdzonego nie może być uznana za wygórowaną.
5. <i>Inne ROZSTRZYGNIECIA Zawarte w WYROKU</i>			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
6. <i>inne zagadnienia</i>			
<p>W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza</p>			

w przypadku wniosku o orzeczenie takiej instytucji przez stronę		
7. Koszty procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6	W toku niniejszego postępowania oskarżony korzystał z pomocy prawnej udzielonej mu przez adwokata z urzędu – adw. W. T., zatem koniecznym okazało się wydanie rozstrzygnięcia w zakresie wynagrodzenia należnego obrońcy. Stosując przepisy powołane w pkt. 6. wyroku, zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz adw. W. T. kwotę 2.255,70 zł brutto.	
7	Na podstawie art.624§1 k.p.k. zwolniono oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych uznając, iż ich uiszczenie byłoby dla niego zbyt uciążliwe z uwagi jego aktualną sytuację – perspektywę kilkuletniego pozbawienia wolności oraz utrzymywanie małoletniego dziecka.	
7. Podpis		
Poznań, 19 maja 2023r.		

ZARZĄDZENIE

Proszę:

1. odnotować w kontrolce uzasadnień,
2. odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć:
 - prokuratorowi,
 - oskarżonemu z pouczeniem o apelacji
 - obrońcy oskarżonego adw. W. T.,
3. przedłożyć za 14 dni od doręczenia lub po wpłynięciu apelacji.

Poznań, dnia 19 maja 2023 r.

sędzia Tomasz Borowczak

owska Zbigniew Dziewięcki